
ТЕМА II

НИ ЗНАЊЕ НИ МИШЉЕЊЕ
НИКАДА НЕ ПОЧИЊУ
ИСТИНОМ – ОНА ЈЕ ЦИЉ

Стефан Лупино, *Juliet*

ΟΓΛΕΔΑΛΟ

ЛЕТЕЋИ ПО ВИСИНАМА, ПУЗЕЋИ ПО БЛАТУ

Свака мисао настала у нашем уму, свака спознаја, знање и сазнање које се формирало у њему, само су последица вечите људске тежње и жеље за досезањем истине. И тако је од када постоји човек, од рођења. Наша тек откривена знања и зачета мишљења неприкосновено су условљена и на свом почетку дефинисана самом жудњом за истином као потребом да спознамо свет и човека у њему. А шта је заправо истина? Вечито питање...

Истина је стање ума у којем не постоји нити спор, нити грешка, стање ума које представља тачну спознају постојећег, оног реалног и чињеничног у човеку, у његовом уму и најдубљој свести, у свему што нас окружује.

Тек откривена истина увек се настојала приказати једином, вечном. А управо је кроз историју људски ум напредовао увиђајући релативност истине. Зато је научна сумња основ знања. Онај који не сумња, роб је свог знања, боље рећи – незнања. Онај ко је обузет вечном истином, ко се чврсто држи својих ставова без аргумената, одриче се истине. Није лако прихватити сопствено незнање и кренути у трагање за суштином. Треба бити стрпљив и спреман на дуг пут који води ка спознаји. Само такав пут је прави, само на том путу изграђујемо себе, сазревамо, стварамо, креирамо... Било који другачији пут води нас у заблуде, у тумарање по мрачним стазама незнања, предрасуда, уобразиља, таштина.

Зашто онда често бирамо лошији пут? Јер је лакши, комфорнији, јер не захтева било какав мисаони напор. А сведоци смо да такви, тврдокорни, неистинити ставови и мишљења, стварају препреке, завист, неразумевање и напетост међу људима. Зашто се треба замислити над неистином? Јер су народи вођени заблудама и предрасудама уништавали једни друге кроз историју, чинили најгора недела. Зашто је данас истина тако вредна? У свету свеопште релативизације, у свету моралних посрнућа и обезвређивања људских вредности, истина нам је преко потребна. Она је спас у тами незнања које се надвило над цивилизацијом.

ОГЛЕДАЛО

Многи се представљају ствараоцима и тумачима истине. Покушавају генерације да убеду у само њихове истине, у само њихова знања до којих су дошли пречицом. Та знања су тако сервирана да се једноставно и безрезервно усвајају. Тако се ствара утисак да је знање инстант категорија и да не захтева посебан труд. Неопходно је само распаковати атрактивно упаковану информацију и једноставно је прихватити.

У шта се то претварамо? Каква нас будућност очекује, уколико завладају лажи и лицемерје на које сами пристајемо. Зато је важно схватити да је истина тешко достижна, да је пут до ње често мукотрпан, и да нас тек на крају тог пута чека светлост, светост и лепота спознаје. А шта рећи о трагању за сопственом истином у уметности?

Путеви, путокази, навигације, знакови, вођења, навођења до истине, свуда су око нас. Лутајући тим путевима, ходајући по облацима, летећи по висинама, пузећи по блату, стичемо искуство, знање, али да ли су нам они довољни за спознају те узвишене, на пиједестал постављене истине, и да ли икада заправо досегнемо све њене висине и дубине?

Или једноставно треба да трагамо даље, док не пронађемо и спознамо ону истину која нам као појединцу одговара.

Многи су посустали на том путу откривања и оплемењивања, занесени божјим даром. Нису схватили колико је истина скривена, колико је танана и не тако лако дотижна. Само они најистрајнији, најмудрији, имају привилегију да је досегну на дугом путу спознаје.

Једно је сигурно: једино на трагу истине можемо градити бољи и хуманији свет.

Тамара Станковић

Школа за дизајн Београд

Ментор: проф. Весна Прцовић

ČOVJEK ISTINOM NE SMIJE GOSPODARITI

Nijedan fenomen za ljudsko prosuđivanje nije istovremeno toliko kompleksan i jednostavan, kao što je istina. Kompleksna, jer ju je teško dokučiti. Galilej je rekao: „Lako je razumjeti istinu, jednom kad je otkrivena; poenta je otkriti je“. I zaista je, u svim oblastima od značaja za čovjekov život, lakše doći do rješenja, iako se o istini kao vrlini govorilo i razmišljalo oduvijek. Koliko god određenja bivala različita, u jednom su, valjda, svi saglasni: da bi čovjekov život bio nezamisliv, lišen savjesti i morala, ako ne bi stremio istini. Na šta bi bez nje ličio svijet? Moje promišljanje ovog važnog segmenta čovjekovog postojanja, zasigurno neće dati nikakvo konačno rješenje, već je samo vlastito gledište koje je dio mene ili, možda, moje istine, uz puno uvažavanje svih ostalih, sličnih ili drugačijih pristupa.

Kao prvi zraci sunca, tako i prve naučene riječi i pojmovi, u našim glavama prave mozaike koji kasnije prerastaju u zakonitosti, za koje mislimo da su istine. Paralelno s tim počinju i naše zablude. Te zablude počinju, u stvari, od najranijeg djetinjstva. Dobijemo ih kao poklon od Deda Mraza, a vremenom ih prihvatamo kao istinu, jer nam se mnogo dopada. Sa njom živimo srećno i bezbrižno i ne želimo da je se odrekujemo, uvijek nam iznova miriše na djetinjstvo, topli roditeljski dom, sigurnost i bezgraničnu ljubav.

Veliki filozof Monteskje jednom prilikom je rekao: „Ono što je istina za jedno vrijeme, u drugom je zablude“; i nije važno koje je vrijeme, važno je da je volimo, i to na način koji je davno opisao antički filozof Aristotel: „Platon mi je drag, ali mi je draža istina“.

Učeći i istražujući svijet oko sebe, shvatamo da istina nije ono što smo saznali, učeći prve lekcije. U traganju za objašnjenjem ili obrazloženjem, nekad mi se učini da je istina moć i sposobnost kreacije, mogućnost razlikovanja i sloboda izbora, kao i moralna odgovornost za ono što biramo i činimo. Onda zakoračimo smjelo, ali i oprezno, pazimo da negdje ne „skliznemo“ i iznevjerimo sebe, jer iskušenja su mnoga pred nama, a mi smo samo ljudi – „tvarca jedna što je zemlja vara“.

Ako se polazi od ideje da je suština duha sama istina, onda čovjek ne smije, ili bar ne bi trebalo, da se nađe na stranputici koja ga ne vodi do istine. Za to je potrebno imati stvaralačke i moralne snage i istrajnosti, jer istina nije samo u činjenicama, već u ljudskom djelovanju. A u

OGLEDALO

svijetu, punom protivrječnosti, nije lako ostvariti cilj koji bi se zvao: „istina kao vrijednost”. Da bi se suočio sa istinom, čovjek ne smije pristati da se njime gospodari, mora da bira čiste i čestite puteve kojima će se pobuniti protiv svega što se kosi sa ljudskim vrijednostima.

Stičući znanje i šireći vidike, shvatamo da smo samo na početku puta, da smo, u stvari, tek odškrinuli vrata koja nas vode do cilja. Teško je ispravno „prevaliti” dug put, ali kad nešto žarko želimo, smognemo snage za borbu. Misao, slobodna i razumna, pomaže nam da koračamo i prevaziđemo teškoće i iskušenja, i stignemo do carstva divne istine. Taj put je kao put bistre planinske rijeke koja se bori – siječe kanjone, usjeke i klisure. Negdje je jedva vidljiva, ali je iza stijene opet ugledamo kako grabi svojim putem. I kad nam se učini da je (ne)stala, ona ponovo, pa makar i kroz najmanju pukotinu, nađe svoj put i prati ga nepogrješivo.

Šta je inspirativno i izazovno na tom putu i u toj borbi? Ta savršena ljepota kojoj se divimo kao vanvremenskoj i „skupljoj vijeka”, kao što se divimo savršenstvu izlaska i zalaska sunca, svaki put žudnije i sa osjećanjem blagosti i ispunjenja. S takvim osjećanjem usmjeravamo duh prema istini, „praktično” je kroz život „upotrebljavamo” i srećni smo što joj služimo kao najvećoj duhovnoj radosti i što pripadamo baš istini, a ne obmanama i lažima! Ona nas ne sputava, nego oslobađa, jer nas opredjeljuje između poroka i vrlina. Iz takvog saznavanja javlja se osjećanje dužnosti prema najvećoj vrlini koja nam je data. Ako smo to spoznali, onda nas nikakvi ograničavajući, spoljašnji, lični ili društveni razlozi ne mogu spriječiti, jedino tako nijesmo iznevjerili svoju prirodu. A da li je to moguće, s obzirom da „ponekad na tom putu, zasljepljeni zabludama, zaboravimo da zavirimo u sebe i svoju dušu.” Zaboravimo da očistimo misli, da ih osvježimo? „Ovladaj sobom i ugledaćeš istinu, ona nije negdje daleko, već u tvom sopstvenom radu na sebi”.

Nakon predugog putovanja, razmišljanja i učenja, spoznajemo da je istina, zapravo, put koji vodi do nje. Krećemo tim novootkrivenim putem, korakom smirenim, jer smo shvatili da naše saznanje ne počinje istinom, niti je naše mišljenje utvrđuje, već je to kompletan proces dolaska do nje i to je njena cjelovitost. Ona je svjetlost i najveća od svih vrlina. Ili, kako kaže Emil Zola: „istina je krenula: ništa je više ne može zaustaviti”; a onda joj se prepuštamo da nas vodi, kao iskra, kao najveća mudrost.

Daria Tošić

Srednja likovna škola „Petar Lubarda” Cetinje
Mentor: prof. Milka Kraljević

ЊЕГУЈМО РАДОЗНАЛОСТ И ЧУЋЕЊЕ

Сваки човјек нешто зна. Заснивамо наша знања на идејама које супијамо кроз живот, од породице, околине, неког другог извора или путем образовања. Али шта је истина и како долазимо до ње?

Кроз историју имамо многе примјере „приповједача истине“, који дају одговоре на питања која се односе на готово све димензије и сфере људског постојања.

Од филозофског питања: „Ко сам ја?“, до сложених размишљања о самој природи универзума и нашег мјеста у њему. Појављивали су се многи пророци, филозофи, приповједачи, и ко већ не. Сви они нуде исто – своју верзију истине. У том мноштву разноврсних одговора, намеће се питање: шта је заиста „истина“?

И сваки појединац има властите одговоре на ова питања. Колико је људи, толико има и различитих погледа на свијет.

Тачно је да сваки човјек има право на своје увјерење, али исто тако мора да схвати да оно што сматра крајњим одговором не мора нужно бити истинито. Као за великом ловином, и за истином се трага. Као највјерније благо, она се ископава. Али, како се она достиже?

Људи се рађају на различитим мјестима, и свако је одгојен у оквиру различитих васпитних образаца. Многи задржавају те стечене менталитете током читавог живота. Међутим, постоје и они који мисле даље. Они који се питају о ономе што је изван граница њихових утврђених и омеђених свјетова.

Ови људи пропитују већ успостављене идеје, трагају за правим знањем и истином. Првенство дају истини, без обзира да ли је она у складу са њиховим властитим идејама или жељама, све у складу са поменутиим Аристотеловим исказом, да му је драг Платон, али истина још дража.

То је основа критичког расуђивања и одлуке да се лове стварни одговори. Управо такве људе називамо научницима. Они су људи посебног кова, златни, јер гурају цивилизацију напријед. Вриједе злата, јер осветљавају и просвећују свијет.

ОГЛЕДАЛО

Њихова судбина није лака, јер су најчешће прогањани због својих погледа, дјела и кршења општеприхваћених норми.

У природи је истинског научника да никада не намеће своју доктрину, нити присиљава људе да мисле у складу са њом. Праве научнике води жеља да се пронађу одговори на велика питања која буде успаване умове. А свако ново знање чини нас паметнијим, а тиме и бољим људима.

Никола Коперник, велики ренесансни математичар и астроном, био је прогањан због идеје хелиоцентричног система. Многи су тај систем, у којем је Сунце центар, а не Земља, исмијавали, а идеју називали лудом. А управо је ова луда идеја допринјела научној револуцији тога времена. Гурнула је човјечанство у један нови свијет чији смо и ми неразлучиви дио.

Ово је само један примјер – свједочанство трагања за истином. Постоје и многи други. Али главна поука је да се истина не може наћи не радећи ништа и бирајући најлакши одговор који можете замислити. Она се досеже радом, истраживањем, испитивањем и исправљањем стечених знања. Саставни дио тог прегалаштва је тестирање, тражење чињеница, њихово константно провјеравање и поновно врједновање. Ако ваша идеја издржи тест оповргавања, будите сигурни да сте на путу истинског открића.

Ово је научни метод и он нам је донио океан знања којим располажемо данас. Из њега црпимо одговоре на многа питања која нас обумијају. Важну чињеницу треба имати на уму, а то је да наука нема посла са апсолутима.

Научници непрестано поново прегледају и вреднују, тестирају пријашња знања. Тек тако, она пружа најбоље могуће одговоре. Она је само простор за унапријеђивање, не за достизање некаквог краја. Због тога сама наука није „истина”, већ начин рада и мишљења, који нам даје најбоље и најпрецизније одговоре у датим околностима. Али не значи да због неизвјесности која увијек остаје треба да одбацимо аутентичност научног знања. Тиме се не губи научни кредибилитет, већ се стиче мотивација за трагањем и развојем виших димензија знања и још прецизнијим одговорима. Управо је тај увијек присутан осјећај непознатог оно што науку усавршава.

По томе је наука изнад сваке доктрине, идеологије, филозофије и религије. Морамо увијек изнова трагати, како би оно што видимо у Звјезданим ратовима, и небројеним другим научно-фантастичним причама, могло постати стварност. Стога, наставимо да ње-гујемо радозналост и чуђење, упитаност и истраживање.

Свијету треба више научника, зато један од њих постани и ти!

Горан Драгић

Економска школа Бања Лука

Ментор: проф. Гордана Травар Мацановић

MIRROR

NEITHER KNOWLEDGE NOR OPINIONS EVER BEGIN WITH THE TRUTH - THE TRUTH ITSELF IS THE GOAL

Every human being knows something. We base our knowledge on ideas we adopt throughout our lives, from our family, environment, some other source or through education. But what is the truth and how do we reach it?

Throughout history we have many examples of 'truth preachers', who give answers to questions which relate to almost every dimension and sphere of human existence.

From the philosophical question: "Who am I?", to more complex contemplations about the very nature of the universe and our place in it. There have been many prophets, philosophers, preachers, and what-not. They all offer the same - their version of the truth. In that lot of many different answers, comes the question: What is really the "truth"?

Every individual as well has their own answers to these questions. There are as many views on the world as there are people. It is true that every person has a right to their beliefs, but they should also realize, that what they consider the final answer isn't necessarily true. The truth is sought in the same way as a great prize. As the most precious treasure, it is dug out. But how do you reach it?

People are born in different places, and everybody is raised in different ways. Many keep to those mentalities throughout their lives. However, there are those who think further. Those who wonder what is beyond their established world. These people question already established ideas, they hunt for knowledge and the truth.

They give precedence to the truth regardless of whether or not it agrees with their personal ideas and wishes. It is as Aristotle once said: "Plato is dear to me, but dearer still is truth." This is the basis of critical thinking and the decision to hunt the real answers. And these people we call scientists. They are people of a special kind, a golden one, for it is them that push civilization forward. They are worth gold because they enlighten the world. Their fate is not easy, because they are often persecuted for their views, works and for their breaking of established and accepted norms.

MIRROR

It is in the nature of a true scientist that he should never propagate his own doctrine, nor force people to think in accordance with it. True scientists are driven by the desire to find answers to the fundamental questions, which wake the sleepy minds. And every new bit of knowledge makes us smarter, and along with that, better.

Nicolaus Copernicus, the great renaissance mathematician and astronomer, was persecuted for his idea of a heliocentric system. Many had made fun of that system, where the Sun is the center, not the Earth, and called it 'outlandish'. And indeed it was this 'outlandish' idea that contributed to the scientific revolution of the time. It pushed humanity forward into one new world whose indistinguishable part we are as well.

This is only one example - a testament of what seeking the truth is about. There are many others. But the main point is, the truth cannot be found by doing nothing and choosing the easiest answer you can think of. The truth is reached by work, research, testing and correcting already existing knowledge. The core of this zeal is testing, seeking facts, and their constant testing and reevaluation. If your idea undergoes this thorough testing, then you can be more sure that you're on the way of discovery. This is the scientific method which has brought us the ocean of knowledge we have access to today. We get the answers to the questions that perplex us from it. But you should keep one important thing in mind, and that is the fact that science doesn't work in absolutes.

Scientists constantly review, reevaluate and test previous knowledge. And that's how they provide us with the best possible answers. There's only room for improvement, not endings in science.

That's why science itself isn't the "truth", but a way of working and thinking, which gives us the best possible and most precise answers in the given circumstances. But this does not mean that because of the uncertainty that remains we should reject the authenticity of scientific knowledge. You don't lose scientific credibility, but you gain motivation to seek and develop higher dimensions of knowledge and even more precise answers. It's exactly that ever-present feeling of the unknown that drives science forward.

This is what puts science above every doctrine, ideology, philosophy and religion. It is the best we've got and what we always must strive for, so that those things we see in Star Wars, and in the countless other science fiction stories, could become reality. Therefore, let us continue to cherish curiosity and wonderment, questioning and research.

The world needs more scientists, so be one.

Goran Dragic

Economic School Banja Luka

Essay and translation by Goran Dragic

Mentor: professor Gordana Travar Macanovic

ЛЕКОВИТА РАЗОЧАРЕЊА

Жудња за истином никада није била задовољена. Човек тежи да открије истину, ту сурову реалност која понекад уме да заболи више од једне обичне лажи. Наша размишљања су увек на почетку била илузија крајње истине.

Илузија нам пружа бољу слику о нечему, о некоме. Пружа нам осећање среће, спокојности и надања да су наше перцепције стварне.

Моја размишљања... то су моја „искуства”, сећања и осећања. То су моје исповести које никада нисам изговорила, јер нисам знала на који начин. Победа ми је донела губитак, а губитак победу. Љубав ми је донела разочарења, а разочарења – просветљење. У сваком случају, не мора све бити онако какво јесте, јер сами одлучујемо да ли ће нам неко сећање постати искуствено просветљење или кукавичко разочарење. Оно што остане управо је оно што је увек и било присутно – трајање, бескрајност.

У људској је природи да знања хранимо лажима које су узрок наших најдубљих страхова. Плашимо се да не будемо повређени, али се првенствено плашимо самих себе, својих осећања, својих сећања и својих размишљања. Сећања су понекад лажна, понекад у сопственим главама створимо слике које се никада нису десиле, а које моћно владају нашим беспомоћним умом. Нисмо ми криви. Људи су, једноставно, такви. Желимо да је све у најбољем реду, да нас ништа не повређује, да истина буде увек присутна у свом јединственом облику, а то је – облик који нас не повређује. Међутим, крајња истина не би била истина ако не би била чиста супротност илузији која нас највише боли. Зато се не треба плашити да лоше размишљамо или примењујемо лоше знање, јер ипак, покушали смо да оставимо свој траг у „књизи” која се зове ЖИВОТ.

„Морам да створим властити систем, да не бих постао роб туђег.” (Вилијам Блејк)

Треба се плашити те слике о некоме коју створимо у нашем систему, који мора бити само наш, да не би постао роб наших жеља, јер ће нас она водити ка много болнијим тачкама једне велике и необичне, већ поменуте, „књиге”.

Постоје и људске душе које се не усуђују да мисле, да их истина на крају не би дотукла у виду разочарења. Те душе су уистину

ОГЛЕДАЛО

несрећне, неиспуњене, празне, затворене због сопственог страха од бола и суза и обично буду највише повређене болном истином која нас чека на крају путовања које је у њиховом случају, водио празни страх. Боље је бити вођен лажима и илузијом, јер тако доказујемо да нам је на неки начин стало да испунимо свој идеал, него страхом.

Међутим, иза лажи и илузија понајчешће се налази страх. Да бисмо умањили сопствену највећу слабост у виду страха, стварамо лажи за које сматрамо да нас не повређују и мислимо да су олакшање за нашу већ изморену душу.

Шта може гола и хладна истина против блиставих чари лажи?

У овом питању налази се довољно ироније да се запитамо да ли се илузије и лажи исплате. Човек несвесно бира пут који се чини лакшим, препушта се својим лажним мислима не очекујући на крају било какво разочарење.

Разочарења нам отварају очи, увидимо да је време за крај.

Лековита су, јер од њих зацеле наши погрешни и поцепани снови распрснути као мехури од сапунице.

Али, и отров су – затварају срце и то можда тако да рана не зацели, већ разгранана своје корене у будућност, а не постоји ништа горе од старе ране која увек заболи када је окрзнемо сећањем. Сећања... Зашто их имамо када нас боле?

Можда зато што су она једино што имамо, наша илузија, срећна илузија која је супротност суровој реалности.

И... ето, нека свако открије чије је сећање и чија... истина у огледалу сећања.

Дуња Ђорђевић

Гимназија Пирот

Ментор: мр Сузана Јовановић

ОД ПРАЗНЕ ТАБЛЕ ДО РЕМЕК-ДЈЕЛА

Сваки човјек на овом свијету рађа се као *tabula rasa*, празна плоча. Ми, људи, држимо креду у рукама и одлучујемо како ћемо попунити своју таблу. Постоје неколике опције: да је оставимо празну, ижврљамо или претворимо у ремек-дјело.

Ја мислим. Ја знам. Ја знам да мислим, и ја само мислим да знам. Сви имамо своје мишљење и своје знање. Међутим, већина људи чврсто вјерује да нема знања кориснијег од њиховог, и да ниједна мисао није узвишена као њихова. Сиромаштво људског духа и интелекта огледа се управо у томе – једини аргумент који можемо да понудимо је: „Истина је зато што ја тако мислим”.

У хаотичном свијету у којем сваки човјек намеће своје, само је права истина она која би могла да нас избави. Једном је рекао један мудар човјек: „И упознаћете истину, и истина ће вас ослободити”, и у то не треба сумњати. Но, оно што он није рекао је да између спознаје истине и ослобођења њоме стоји дуг пут и скоро непремостива препрека, а то је: „Ја знам, и ја мислим”.

Од како свијет постоји, међу људима је важило да не треба лажати и да је лаж лоша. Мисао која се намеће је да човјек, чим не воли лаж, мора волети истину. Или, ако бјежи од лажи, он мора да трага за истином. Али, нажалост, није тако. Ми лаж осуђујемо, али од истине страхујемо. Врло добро знамо да ни ми, ни наша површна знања, као ни наше ограничене мисли, не могу да опстану под свјетлостима истине и да је достигну. И тако плашљиви човјек проводи свој животни вијек у лажима и којекаквим творевинама својег ума, у складу с којима је много лакше живјети, него трагати за истином. То је и највећи човјеков проблем, затварање очију пред очигледним.

Међутим, они ријетки и упорни желе постићи крајњи циљ – истину, а пут до ње је дуг. Да бисмо га прешли, морамо бити спремни на учење и надограђивање свог знања, а када смо ми, ученици,

ОГЛЕДАЛО

спремни, наставник ће се увијек појавити. Тиме постајемо већи из дана у дан и корак ближи свом циљу.

Од тренутка када ступимо на овај свијет, увјеравају нас да постоје само два пута: пут добра и пут зла. А нико нам не каже да добро и зло, у ствари, имају исто лице. Треба да препознамо које се, у том тренутку, испријечило на нашој животной стази. Нијесу нас научили како пронаћи стазу којом ћемо се вратити на прави пут, ако погријешимо. Морамо сами да их распознајемо.

Наравно, увијек ћемо наилазити на лажи, правити грешке, али је важно да се вратимо и научимо нешто из тога, јер се из савршенства ништа не може научити. Многи гријеше из страха да не погријеше, а само они неразумни, који сматрају да су увијек у праву, остају у заблуди.

Није само страх од неуспјеха оно што људе зауставља на путу откривења, већ и сумња да оно што ћемо пронаћи није оно за чим смо трагали.

Али, не постоји оправдање за пропуштене шансе. И грешке су начин поступања. Знак да је човјек жив, да постоји, да пада и устаје.

Треба увијек бити храбар и упоран, и увијек остати ученик, јер је то кључ за достизање циља. Напредак не може изостати. Стога нема ништа смисленије и племенитије што човјек може да ради за свог живота, него да своја знања и своје мисли напрегне како би достигао циљ и спознао праву истину.

Свако путовање овог свијета, у овом случају путовање од почетка ка истини, мора започети кораком. Први корак који треба направити је да прихватимо да мислимо, површно и знамо, али недовољно. Сваком новом прочитаном књигом, разговором са неким искуснијим од себе или новом примљеном информацијом, ми чинимо нови корак. Корак по корак, ближе смо истини. И то широм отвореног срца и очију. Ниједна мета се не може погодити жмурећи. Само не треба одустати, јер ништа није немогуће – постоје путеви који воде до свега.

Сања Пејовић и Дамјан Мариновић

Средња стручна школа Цетиње

Ментор: проф. Ивана Митровић

ОГЛЕДАЛО

Расписују
КОНКУРС

8. БЕОКУЛИС

Београдски Кулоаров израз средњошколаца
Србије и региона у медијима:
ликовни рад, фотографија и кратки филм

На конкурс могу учествовати ученици из земаља региона (Црна Гора, Република Српска, Босна и Херцеговина, Хрватска...) са највише два рада на слободну тему. Обавезне димензије фотографије су 20 x 30 цм, техника ликовног рада је слободна (цртеж, слика, графика, стрип, карикатура, нови медији...), а кратки филм у трајању до 10 минута. На полеђини написати назив рада, име и презиме аутора и разред, име професора/ментора, адресу школе и контакт телефон.

Радове послати најкасније **до 31. марта 2016.** на адресу **Галерија КУЛОАР, Математичка гимназија, Краљице Наталије 37, 11000 Београд,** са напоменом **За конкурс.**

Стручни жири у свакој области извршиће избор најбољих радова и доделити по три прве награде, а **Галерија ће организовати изложбу најуспешнијих радова од 13. маја до 15. јуна 2015.**

Каталог манифестације биће објављен у часопису **ОГЛЕДАЛО,** а најуспешнији радови 8. Беокулиса штампани у електронској и штампаној верзији часописа.

Радови се не враћају.

mg.edu.rs
ogledalo.edu.rs

ΟΓΛΕΔΑΛΟ
